

(1937 – 2012)

AHMED GÜMÜŞ

Ahmed Gümüş Ağabey 1937 Ermenek doğumludur, Zübeyir Gündüzalp ağabeyin hemşerisidir. 1952 senesinde daha henüz 15 yaşında iken Risale-i Nur'u Konya'da tanır. Nurların ve nurların müellifi Bediüzzaman Hazretlerinin cazibesi, cevval fitratlı Ahmed Gümüş'ü bir anda kuşatır. Çocuk yaşında hizmet hareketi içinde bulur kendini. Kur'anın tefsiri Risale-i Nur okuduğu için, okuduğu okullarda başına gelmedik kalmaz. Konya'da Abdülmecid Ünlükul, Isparta'da Üstad Bediüzzaman, Isparta ve İstanbul'da Zübeyir Gündüzalp ile çok beraberlikleri olur. Bu birliktelik, hatıralar okununca da anlaşılacağı gibi oldukça yakın bir sahada geçer. Gümüş ağabeyimiz Hz. Üstad'la rahat konuşabilen, sorular sorabilen atak mizaçlı ağabeylerimizden birisi... Hafızası da çok kuvvetli...

Ahmed Gümüş, eşinin Gaziantep'li olmasından dolayı, 1982 senesinde bu şehre taşınmış ve 1999 yılında Vakıflar Müdürlüğü'nden emekli olmuştur. Gaziantep'te ikamet ediyor.

Risale-i Nur Hizmetkârları'nın hatıralarını toplarken satır aralarında 'Ahmed Gümüş' adı çok geçiyordu. Geç kalmışlığın verdiği telaşla 22 Mart 2011 tarihinde Antep'e gittim. Dersaneden bir grup kardeşlerimizle beraber Ahmed Gümüş ağabeyden randevu talep ettik, evine gittik. Oğlu Said kardeşimiz de evdeydi. Gümüş ağabey yüksek şekerden dolayı maddi gözlerini kaybetmiş görmüyordu, âmâ idi. Basar kaybolmuş ama basiret açtı... Kendisine sorularımız oldu, cevaplarını kaydettik. Oğlu Said Gümüş yardımcı oldu bize. Gördük ki Ahmed ağabey konuşmayı, anlatmayı çok seviyor. Zaman zaman konular dağılsa da yazıda onları birleştirdik. Antep'ten ayrıldıktan sonra Ahmed Gümüş ağabeyle irtibatımız kesilmedi, telefonla görüşmeye devam ettik. Hatıralarına bir o kadar daha ilaveler yaptı.

2011 Mart'ında yaptığımız ziyaretimizden yaklaşık bir buçuk sene sonra, 12 Ağustos 2012 tarihinde Ahmed Gümüş ağabeyimiz 75 yaşında iken dar-ı ahirete irtihal eyledi. Allah rahmet etsin...

Ahmed Gümüş Anlatıyor:

Konya'nın Ermenek kazasının Tepebaşı Köyünde doğdum. Doğum tarihim 1937'dir. Karaman il olunca Ermenek Karaman'a bağlandı. Köyümün ilk ismi Betlam'dır. Sonra Halimbey oldu, en son olarak da Tepebaşı koydular.

RİSALE-İ NUR'U İLK DEFA 1952'DE ERMENEK'TE DUYDUM

15 yaşıma kadar Ermenek'te kaldım ben. Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı da ilk defa 1952'de Ermenek Ortaokulu'nda okurken tanıdım. Ermenek'te Ali Kaynak Ağabey vardı, PTT memuru. Onun oğlu İbrahim Kaynak¹ ve İbrahim Canan'la aynı sınıftaydık biz. İbrahim Canan köyden okumak için gelmiş, Ali Kaynak ağabeyin evinde kalıyordu. Bir gün İbrahim Canan: "Seni Hatice yenge istiyor" dedi. Hatice yenge benim dayımın eşi olur. Yengem beni, İbrahim Kaynak ve İbrahim Canan'la hususi görüştürmek için PTT memuru Ali Kaynak'ın evine davet etti. Gittim... Orada bana Risale-i Nur'dan ve Bediüzzaman Hazretlerinden bahsettiler. Ben dinledim ama pek bir şey anlamadım. Üstad'ın resmini gösterdiler, daha kim olduğunu bilmiyorum. Ali Kaynak ve İbrahim Canan daha önceden Zübeyir Ağabeyden Risale-i Nur dersleri almışlar. Osmanlıca'yı güzel okuyup yazıyorlardı. Ben Kur'an okumasını biliyordum ama Osmanlıca okumasını bilmiyordum. Risale-i Nur'u, Üstad'ın hayatını okudukça bunların hakiki Kur'an tefsiri olduğunu anlamaya başladım ve eserlerin müellifini görme arzusu

¹ İbrahim Kaynak, Hz. Üstad'ın kardeşi Abdülmecid Ünlükul'un kızı Saadet hanımla evlidir.

başladı bende... Ermenekli Zübeyir Gündüzalp Ağabeyin Afyon Müdafaasını da okudum ve hatta Zübeyir Ağabeyin anne, babasıyla tanıştım...

ABDÜLMECİD AĞABEY İLE ÜSTAD'IN İRTİBATINI SAĞLIYORDUM

Ermenek'te Ortaokul'a devam ederken arkadaşlarımla geçinemedik, okulu bıraktım. Konya İmam Hatip Okulu'na başladım. İmam Hatip'e başlamamın sebebi de; o sırada Risale-i Nur okumaya başladığım için, "Bu çocuk Risale- Nur sebebinden tahsilini bıraktı" demesinler diye oldu. Fakat Ermenek'te İmam Hatip Okulu yok... Konya'da var... Babama söyledim, babam çok memnun oldu. Şöyle oldu;

1953 yılında Konya İmam Hatip Okulu'na kaydımı yaptırmak için önce Taşkent'e kadar katırla, Taşkent'ten de Konya'ya arabayla gittim. Fakat kış şartlarından dolayı gecikme oldu, on dört gün kayıt zamanını geçirmişim, o sene almadılar, boşta kaldım. Kur'an Kursuna devam ettim o zaman.

Konya İmam-Hatip Okulu'na bir sene sonra 1954'de başladım. Mesela babamdan biraz fazla para gelirse, o parayla Konya-Isparta arası altı liraydı, gidiş-geliş on iki lira. On iki lirayı bulduğum gün Isparta'ya gidip geliyordum. İmam Hatip talebesi olduğum için hafta sonları Kur'an okumaya giderdik. Orada bana para da verirlerdi. Elime o para geçti mi doğru Isparta'ya giderdim. Hatta bir seferinde Zübeyir ağabeye: "Ağabey, gelecektim ama para bulamadım" dedim. Zübeyir Ağabey: "Kardeşim böyle ulvi bir niyet maddi sebeplerle tehir edilmez, geliş-gidiş paran benden" dedi. Bu durumda sık sık, üç ayda bir Üstad'ın yanına gidip gelirdim. Üstad Hazretlerinin yanına gittikçe ilk önce kardeşi Abdülmecit Efendi'yi, ailesini, çocuklarını sorar, onlarla çok alakadar olurdu. Konya-Isparta hattında Abdülmecid ağabey ile Üstad'ın irtibatı benimle sağlanıyordu.

Konya'da Hayri Rahim vardı, o bana Risale-i Nur kitaplarından sattı. Gençlik Rehberi, büyük boy Asâ-yı Mûsa kitaplarını aldım. Üstad'la bir araya geldiğimizde yarım saat, bir saat konuşurduk. Ekseri hizmetlerden konuşulurdu. Tabi sıkı takibat vardı Üstad için. Bana hangi kitabı okuyorsun diye sorardı. Ben de "Gençlik Rehberi, Asâ-yı Mûsa" gibi söylerdim. Bunlar Lâtin harfleriydi, onları yazardım ben. Osmanlıca'yı bir hattattan öğrenmeye başlayınca kabakulaktan hastalanıverdim, devam ettiremedim. Üstad'ın o konuşmalarını ben o zaman Konya'da arkadaşlarıma anlatıyordum. Bu şekilde benim de hafızamda kalmış oluyordu.

Zübeyir Ağabey: "Ben Emirdağ'da Üstad'ın her konuşmasını kaydeder yazardım. Sonradan Emniyet, Emirdağ'daki kitaplarımı götürdü, o notlar da gitti" demişti. Öğretmen İbrahim Ünal vardı, ona birkaç kere "Gel arayalım, bu notları nasıl elde ederiz?" dedim, gelmedi. Sonra Mehmed Birinci ağabeye söyledim; bakarız dedi. Sonradan öğrendim ki bu notlar Said Özdemir ağabeyin eline geçmiş².

BEDİÜZZAMAN: İMAM HATİP OKULLARI ESKİ MEDRESELER GİBİDİR

Konya İmam-Hatip Okulu'na 1954'de başladım ama Risale-i Nur eserlerini okuduğum için, tasdikname ile okuldan uzaklaştırıldım. Ben de, Konya İmam Hatip Okulu'nda Arapça hocası olan Üstad'ımızın kardeşi Abdülmecid Ağabeye müracaat ettim. Abdülmecid ağabey beni Isparta'ya, Üstad'ımıza gönderdi. Isparta'ya gittim. Üstad'ımızın Barla'da olduğunu öğrendim. Kurban Bayramına bir gün kala Üstad'ın Barla'daki evine vardım. 1954 Ağustos ayı... Zübeyir Ağabey karşıladı beni; abdestli olduğumu, fakat henüz namaz kılmadığımı söyledim. Zübeyir Ağabey: "Kardeşim, Üstadımız mescitte tesbihatını yapıyor, sen şimdi yanına yaklaşma" dedi. Ben namazımı müezzin mahfelinde kılarken, Üstad mescitten ayrıldı. Namazımı bitirdim. Üstad çağırıldı, "Hoş geldin" dedi. Abdülmecid ağabeyi, babamı, annemi ve Zübeyir Ağabeyin babasını, annesini sordu. Yatsı namazını Üstad'la beraber mescitte kıldık. Sabah namazını da öyle... Bayram namazı için camiye Ceylân Ağabeyle gittim. Sonra Üstad'ımızın yanına geldim.

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri benim İmam-Hatip Okuluna devam edeceğime çok memnun oldu. "Ben o okulları eski zamanın mübarek medreseleri olarak kabul ediyorum" dedi. Hatta Üstad, İmam Hatip Okulları'nın açılmasını eski medreselerin devamı olarak kabul ediyordu. "Eski medreseler nasıl İslamiyet'e hizmet ettilerse İmam Hatip Okulları da aynı şekilde İslamiyet'e hizmet edecekler" demişti. Evet, bunu bizzat böyle duydum ben Üstad'tan. O zaman yedi tane İmam Hatip Okulu vardı Türkiye'de. Konya, Isparta, Ankara, İstanbul, Adana, Kayseri ve Maraş...

² Said Özdemir ağabeye sordum; Zübeyir ağabeyden kendisine torbalar halinde mektuplar geldiğini teyid etti. Ömer Özcan

Üstad'ımız: "İmam-Hatip Okulu'nun müdürüne git, benim selamımı söyle, seni okula kaydetsin" dedi. Bunun üzerine okula gittim. Müdür beye: "Üstad'ımın selamı var, ben Konya İmam Hatip'ten tasdikname ile geldim, beni kayıt edeceksiniz" dedim. Müdür Bey: "Hangi Üstad?" dedi. "Üstad'ımız Bediüzzaman" dedim. Müdür hemen ayağa kalktı, gözlerimden öptü, "Seni aldım yavrum. Değil mi ki sen bana Üstad'tan selam getirdin, beni müdürlükten de alsalar yine seni aldım" dedi, kaydımı yaptırdı. Böylece 1954 senesinde Konya İmam Hatip Okulu'ndan, Isparta İmam Hatip Okulu'na geçmiş oldum. Benden daha sonraları gelen Ahmed Emin Sağbaşı ve Ali Zeybek ile beraber üçümüz, Üstad'ımıza elli metre yakınlıkta bir evde kaldık. Bu beraberliğimiz Üstad'ımızın emriyle olmuştu.

Sağdan; M. Ali Zeybek, A. Emin Sağbaşı, Ali Zeybek, Ahmed Gümüş, Salim Zeybek, Ali Yılmaz

Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri 6 Şubat 1961

HZ. MEVLANA BU ZAMANDA GELSEYDİ RİSALE-İ NUR'U O YAZARDI

Ziyaretlerimde Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinden duyduğum sözleri hiç unutmam. Bazılarını sana da aktarayım:

"Komünist ve masonların bütün plânlarını Risale-i Nur yerle bir etti. Risale-i Nur bir âmiden, bir feylesofa kadar herkese hitap eder. Bir risale insandaki en az bin tecessüsün karşılığı olarak yazılmıştır. Temsillerdeki hakikatlerden anladığınız size kâfidir, anlayamadık diye üzülme. Bir bahçeye giren, o bahçedeki elma ağacından boyunun yetiştiği dallardan eli yetiştiği elmaları yemesi kâfidir. Yüksekteki elmalar ise boyu uzun olanlarıdır. Ben bile Risale-i Nur'a muhtacım, tekrar tekrar okudukça dersimi alıyorum. Hazreti Mevlana şimdi bu zamanda gelseydi, Risale-i Nur'u o yazardı. Ben de Hazreti Mevlana zamanında gelseydim, Mesnevi'yi yazardım. O zaman hizmet Mesnevi tarzındaydı, şimdi Risale-i Nur tarzındadır."

ÜSTAD, ÖĞRETMENLERİME NASIL DAVRANACAĞIMI ÖĞRETTİ BANA

1955 senesinde yine bir gün Üstad Hazretlerini ziyarete gittim. Bana öğretmenlerime ve arkadaşlarıma karşı nasıl davranacağımı anlattı. "Muallimlerin din aleyhinde konuşurlarsa, onlarla münakaşa etme. Risale-i Nur'dan o mevzuu bul, talebe arkadaşlarına oku, anlat. Çünkü muallimini mağlûp etsen, o anda enaniyeti mağlûbiyeti kabul etmez." diye ders verdi.

RİSALE-İ NUR'U İKİ KİŞİYE TANITSAN VAZİFENİ YAPMIŞ SAYILIRSIN

Bir ara ben Konya'dan ayrılıp İstanbul'a gitme niyetindeydim. Bunu Zübeyir ağabeye söylemişim. Zübeyir Ağabey de Üstad'a söylemiş. Üstad 'Bu işte bir parmak var' diye razı olmuyor. Üstad'ımız bir yerde sadakat ve sabırla sebat etmemizi isterdi.

Hz. Üstad bir gün bana: "Sizin mektepte Risale-i Nur okuyan kaç kişi var?" diye sordu. Ben de yetmiş kişi olduğunu söyledim. Üstad Hazretleri hayret etti: "Ben o mektepte bir kişi olduğunu biliyordum, sen yetmiş kişi var dedin, acaba" dedi. Sonra: "Kardeşim kemiyet insanı aldatır, iş keyfiyettir. Sen bütün talebelik hayatında Risale-i Nur'u fitraten arayan iki kişinin nurları tanınmasına vesile olsan, onlar da imanlarını kurtarsalar, vazifeni yapmış sayılırsın. İhlâs kemiyette değil, keyfiyettir." Dedi.

Hakikaten Hz. Üstad'ın bir kişi var demesinin sırrı sonradan şöyle anlaşıldı:

O sırada arkadaşlarımızdan asker olan Recep Putgül, Ceylân Ağabeye bir mektup yazmış. Mektup savcılığın eline geçmiş. Mektupta bizlerden bahis olduğundan, isimlerimiz tespit edilmiş. Konya'da emniyet bizleri aradı, mahkemeye verdi. Mahkeme beraat verdi ama o yetmiş arkadaştan, korkudan kimse kalmadı. Hatta korkularından bazıları aleyhimize bile geçti.

HER GÖRDÜĞÜNE RİSALE-İ NUR VERME

Konya İmam Hatip Okulu'nda okurken mahkemeye verililişimizden dolayı diğer talebelerin korkularından dağılmasından sonra Üstad Hazretleri bana: "Sen her gördüğüne Risale verme. Ata et, arslana ot verme. Ata ot, arslana et ver. Senden birkaç defa Risale-i Nur istesinler o zaman ver. Biz kitapçılar gibi kitap satmayız. İhtiyaç duyan, müştak olan kimselere veririz." dedi. Zübeyir Ağabey de bu hususta çok dikkatli olmamız için bizi tembih ederdi.

İŞÂRÂTÜ'L-İ'CAZ'IN TERCÜME EDİLMESİNE VESİLE OLDUM

Konya'da bir gün yorgancı Hacı Mehmet Parlayan'ın dükkânındayım. Söz İşârâtü'l-İ'caz'dan açıldı. Hacı Mehmed İşârâtü'l-İ'caz'ın at üstünde, avcı hattında şehit ruhuyla yazıldığını anlattı. Arapçadan tercüme edilmesini de Üstad'ın kardeşi Abdülmecid efendiden başka kimsenin gücünün yetişemeyeceğini söyledi. Abdülmecid efendiye gittim, 'Tercüme etsek olur mu?' dedim. 'Olur' dedi. Ben de Zübeyir ağabeye, 'Mesnevi-i Nuriye ile İşârâtü'l-İ'caz'ı Abdülmecid efendinin tercüme etmesine Üstad'ımız müsaade eder mi?' diye yazdım. Üstad Hazretleri 'Demek İmam Hatip Okulu talebelerinin ihtiyacı var...' demiş ve kabul etmiş. Bunun üzerine Zübeyir Ağabey Abdülmecid Efendiye bir mektup yazıyor, mektubu Abdülmecid efendiye ben getirdim. Abdülmecid Efendi mektubu evvela kendisi okudu, sonra bana okudu; 'Nur-u aynım, bana hayat kazandırdın; boştum, işsizdim. Hazret bana hizmet verdi. Buna sen sebep oldun' dedi ve gözlerimden öptü.

Abdülmecid Efendi İşârâtü'l-İ'caz'ı tercüme ettikçe formalar, Isparta'ya Rüştü Çakın ağabeye benim isimle gönderilirdi. O sırada Abdülmecid Efendi ile Hz. Üstad arasındaki mektuplaşma usulü şöyleydi; mektuplar önce Konya'ya Hacı Mehmet Parlayan'ın dükkânına geliyor, ben de onları alıp Abdülmecid efendiye götürüyordum. Konya'dan da Rüşdü Çakın ağabeye gönderilirdi mektuplar. Oradan Üstad'a verilirdi. Böylece İşârâtü'l-İ'caz 1955 senesinde tercüme edilmiş oldu.

RİSALE-İ NUR BÜTÜN DÜNYAYA YAYILACAK

1955 yılının Haziran ayında Üstad Hazretlerini Çam Dağı'nda ziyaret ettim. Üstadımız, hainlerce kesilen o çam ağacının gövdesine tahtadan yapılan menzilinde ibadet ve zikir yapıyordu, aşağıdan seyrettim. Zübeyir, Sungur, Ziya Arun ve Ceylân ağabeyler de oradaydı. Öğle namazını kıldıktan sonra Üstad'ımız bizi huzuruna aldı; Çam Dağı'nın ehemmiyetini anlattıktan sonra aynen şunları söyledi:

"Kardeşlerim, biz kendi kendine hareket edenlerden değiliz, biz inayet altındayız. 1400 sene evvel mübarek bir ümmî ve öksüzün eliyle o zamanın krallarının, sultanlarının muhalefetine rağmen, İslâmiyet bütün dünyada nasıl yayılmışsa, Kur'anın hakikatleri olan Risale-i Nur da Hz. Ali'nin Celcelutiye'sinde bildirdiği gibi, gizliden gizliye inkişaf edecek, nura müştak Nur talebeleri vasıtasıyla da bütün dünyaya ilân edilecektir. Evvela kalemlerle, sonra teksirle yayıldığı gibi yakın bir zamanda da matbuat ve radyo vasıtasıyla ilan edilecektir."

Üstadımız beni üç gün misafir olarak kabul ettiğini, fakat şimdi takip olduğundan gitmeme müsaade ettiğini söyledi. Üç gün için bir lira verdi, o zaman ekmeğin otuz kurdu.

ZÜBEYİR AĞABEYİN PARMAĞINDA DOLAMA ÇIKINCA

Bir gün Zübeyir Ağabey rahatsızlanmış, parmağında 'dolama'³ çıkmıştı. Derse iştirak edemeyecek durumdaydı. Bizden durumu idare etmemizi istedi. Sungur ağabeyle beraber ders için Üstad'ın yanına girdik. Hz. Üstad, Zübeyir ağabeyi sordu. Geçirtirmeye çalıştık ama olmadı. Üstad ciddî bir tavırla: "Zübeyir olmadan derse başlamıyorum, Zübeyir'i getirin" dedi. Zübeyir ağabeyi getirdiğimizde Üstad Hazretleri çok hiddetlendi ve dedi ki:

³ Dolama: El parmaklarının uçlarında çıkan ağrılı ve cerahatli iltihap.

“Ben Zübeyir’i öyle zannederdim ki; değil parmak, kellesi gitse başsız gövdesiyle ‘Risale-i Nur... Risale-i Nur...’ diye koşacak bilirdim. Bir parmak hastalığı ile benim ümidimi kırdı. Ben öyle fedakâr talebe istiyorum ki, değil parmak, kol gitmiş aldırış etmeyecek. Böyle hastalık gibi bahaneler için bu kudsî davada tembellik edilmez. Said hak için hiçbir zaman kelleyi vermekten çekinmemiştir. Risale-i Nur’a her şeyini feda edecek fedakâr talebe lâzım...” Hz. Üstad böyle deyince benim kalbimden, “Hey Üstadım! Siz Zübeyir ağabeye bu derece itab ediyorsunuz. Demek ki Risale-i Nur, talebesini bulmamış. Ne garip...” diye geçiverdi. Birden Üstad bana döndü: “Risale-i Nur ve ben talebemizi bulmuşuz” dedi.

ZÜBEYİR AĞABEYİN ŞAHSINDA BİZLERE SADAKAT DERSİ VERİYORDU

Bediüzzaman’ın latifeleri de derstir. Üstad’la aramızda geçen latifeli bir konuşmamızı anlatayım sana:

Üstad Hazretleri bir gün beni çağırıyor. Zübeyir Ağabey için;

“Ahmed, senin bu hemşerin çok ahmak, benim için her şeyini terk etti. Görüyorsun onu dövüyorum, kovuyorum, bir türlü gitmiyor. Memur iken maaşı 700 liraydı, ben 30 kuruş veriyorum, hiç sesini çıkarmıyor. Senin bu hemşerin ahmak değil mi?” dedi.

“Üstad’ım, ahmak değil.”

“Neden? Bak babasını anasını terk etti, memuriyeti terk etti, üstelik benden dayak da yer. 30 kuruş gibi pek cüz’î bir para veriyorum. Sen söyle 30 kuruş mu çok, 700 lira mı çok?”

“Üstad’ım, sizin verdiğiniz 30 kuruş çoktur.”

“Sen mekteplisin, hiç hesap okumadın mı? 30 kuruş 700 liradan çok olur mu?”

“Üstad’ım Zübeyir Ağabey en iyisini yapmıştır. Sizin verdiğiniz o 30 kuruş, 700 liradan çok daha iyidir.”

“Nasıl iyi olur? Anlaşıldı sen hemşerini tutuyorsun, sen de ahmaksın. Hemşerini benim yanımda müdafaa ediyorsun, anlaşıldı. Ondandır sana ahmaklık bulaşmış ve seni kandırmış.” Bu latife ile Üstad Hazretleri aslında Zübeyir Ağabeyin şahsında bizlere sadakat dersi veriyordu.

İSLÂMİYET İÇİN FETHEDİLMEMEYEN İNSAN YOKTUR

1956 senesinin sonbahar mevsiminde bir gün Üstad hazretlerinin Isparta’daki evindeyim, ziyarete gitmiştim. O sıralarda Afyon mahkemesi bütün Risale-i Nur eserlerine beraat kararı vermişti. Üstad Hazretleri çok sevinçliydi. Üniversitelerde nur talebelerinin arttığını söyleyerek, Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) ve diğer üniversiteli talebelerinden misaller verdikten sonra bize de şöyle bir ders verdi:

“Kardeşlerim, İslâmîyet için fethedilmeyecek insan yoktur. İnsan yüz kapılı bir saraya benzer. Fıtrat icabı insanda mutlaka bir kapı açıktır. O kapıdan girilerek o insan fethedilebilir. Mühim olan, fıtrata münasip hareket edilerek o kapıyı bulmaktır. Bin senedir Avrupa zındıkları ve Asya münafıkları bu asil Türk milletinin çocuklarını yanıltarak o 99 kapıyı İslâmîyet’e kapatmışlar. Ferasetle o açık kapıyı keşfedip, oradan girilirse, diğer kapalı kapılar da içeriden İslâmîyet hesabına açılır; o insan, İslâmîyet için fethedilir. İhlâsla, acelecilik yapmadan, Risale-i Nur mizanlarıyla hareket etmek lazımdır. Acelecilik, lüzumsuz yere münakaşa ve ithamlar o kapalı kapılara hücum olduğundan, açık olan bir kapının da kapanmasına sebep olur. Risale-i Nur muhakeme-i aklıyeye ehemmiyet verir. Ve sonra onu İslâmîyet dairesine alır.⁴”

MENDERES İSLÂMİYET İÇİN SAMİMİDİR FAKAT YALNIZDIR

⁴ Ahmed Gümüş ağabeyin Üstad Bediüzzaman Hazretlerinden naklettiği bu mühim hatıra 13. Lem’ada geçen bir meselenin şerhi olsa gerek:

“Bir saray, yüzer kapalı kapıları var. Bir tek kapı açılmasıyla, o saraya girilebilir, öteki kapılar da açılır. Eğer bütün kapılar açık olsa, bir iki tanesi kapansa, o saraya girilemeyeceği söylenemez. İşte hakaik-i imaniye o saraydır. Herbir delil, bir anahtardır, isbat ediyor, kapıyı açıyor. Bir tek kapının kapalı kalmasıyla o hakaik-i imaniyeden vazgeçilmez ve inkâr edilemez. Şeytan ise, bazı esbaba binaen, ya gaflet veya cehalet vasıtasıyla kapalı kalmış olan bir kapıyı gösterir; isbat edici bütün delilleri nazardan iskat ediyor. “İşte, bu saraya girilmez, belki saray değildir, içinde bir şey yoktur.” der kandırır.” (Lem’alar 89)

Yine bir gün Üstad hazretlerinin yanındayım. Bir mesele açıldı, Üstad Menderes'i çok övdü. Ben o zamanki kafamla hayret ettim. "Bu şahıs, Bediüzzaman gibi faziletli bir zat tarafından övülmeye lâyık mıdır?" diye içimden geçiverdi. Üstad birden bana döndü: "İslâmiyet için samimidir, fakat yalnızdır. Menderes İslâmiyet'in ulviyetini anlayan samimi bir Müslüman'dır. Sen bilmiyorsun, senin konuştuğun o insanlar da bilmiyor." Dedi.

Ben o sıralarda Konya'da Millet Partililerle oturup kalkıyordum. Onlar da Milliyetçiler Derneği'ni kapattı diye Adnan Menderes'e kızıyorlardı. Hz. Üstad herhalde 'Konuştuğun o insanlar da bilmiyor' derken bunu kastetmiş olsa gerek.

ESKİŞEHİR'DE HAPİSTE İKEN CAMİDE NAMAZ KILMA HADİSESİ

Bir gün Hz. Üstad'ın huzurundayız. Tarihçe-i Hayat kitabından, Eskişehir'de hapiste iken Ak Cami'de namaz kılma hadisesi okundu. İçimden geçirip, "Ya buna ne diyeceksin Üstad'ım" der gibi yüzüne bakıverdim. Üstad bana döndü: "Kardeşim! Bu hâdise doğrudur. Fakat O, ben değilim. İlm-i Kelâma göre evliyanın kerameti haklıdır. Bu öyle yüksek bir makam da değildir. O zat, Kur'an'a, Risale-i Nur'la hizmet etmek isteyen birisidir. Her Nur talebesi hizmet esnasında bunun gibi iltifat-ı Rabbaniyeye mazhar olabilir" dedi.

HAŞİR RİSALESİ'NİN İLK DEFA MATBAADA BASILMASI

Üstad'ın kurban kesip kesmediğini soruyorsun. Ben görmedim. Ama şunu biliyorum; Şafilerde kurban kesmek vacib değildir. Üstad'ımızın mali durumu çok düşküdü. 1952'de İstanbul'da Savcı, Üstad Hazretlerine soruyor; "Ne iş yaparsın?" "Hocayım" diyor Üstad. Savcı, "Yaz, boş gezer" diyor. Zübeyir Ağabey derdi: "Yüz otuz parça eser telif eden bir zata müellif demiyor da, boş gezer diyor..."

Bu vesileyle bir hatıra anlatayım. Tâhirî Mutlu Ağabey Haşir Risalesi'nin matbaada basılmasını şöyle anlatmıştı bana:

"O sırada koyunlarla meşgul olan Barlalı Bekir (Dikmen) Efendi –Şefkat tokatlarında ismi geçer⁵- koyunları satmış, beş yüz lira para ile Üstad'ın yanına geliyor. Üstad Haşir Risalesi'ni ona anlatıyor, 'Bu kitabı tab ettirecek para lazım, para olmadığından tab ettirilemedi' diyor. Bekir Efendi çıkarıyor beş yüz lirayı: 'Üstad'ım, şu beş yüz lira kâfi gelir mi?' diyor. 'Gelir kardeşim' diyor. Alıyor Üstad parayı yastığın altına koyuyor⁶. Fakat Bekir Efendinin kalbini de incelemeye almış. Bir şey keşfetse al parayı diyecek. O zaman köylüler, Bekir Efendiye 'İşte eşeğimin ayağı kırıldı, öküzüm hastalandı' diye yalvarırlarmış para için. Bekir Efendi 'Parayı hocaya verdim' diyor.

⁵ Haşir Risalesi'nin matbaada basılmasına vesile olan Bekir (Dikmen) Efendi, 1898 senesinde Barla'da doğmuş, Barlalı bir tüccardır. 1954 senesinde İstanbul'da vefat etti. Bekir Efendinin adı 10. Lem'a Şefkat Tokatları Risalesi'nde şu şekilde geçmektedir:

"ALTINCISI: Bekir Efendi'dir. Şimdi hazır olmadığı için; ben, kardeşim Abdülmecid'e vekâlet ettiğim gibi, onun itimad ve sadakatına itimadım ve Şamlı Hâfız ve Süleyman Efendi gibi bütün has dostlarımların hükümlerine (bildiklerine) istinaden diyorum ki: Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık. Bekir Efendi, benim fakr-ı halimi düşünüp matbaa fiyatı dört yüz banknot kadar olduğunu mülâhaza ederek ve kendi kesesinden vermek, belki Hoca razı olmaz diye onun nefsi onu aldattı. Tab'edilmedi. Hizmet-i Kur'anîyeye mühim bir zarar oldu. İki ay sonra dokuzyüz lira hırsızların eline geçti. Şefkatli ve şiddetli bir tokat yedi. İnşâallah ziyaa giden dokuzyüz lira, sadaka hükmüne geçti." (Lem'alar 43)

⁶ Bediüzzaman Hazretlerinin bu parayı borç aldığı ve kitap basıldıktan sonra geri ödediği, aynı haşiyede açıkça belirtilmektedir. Şöyle: "Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık."

Köylüler: ‘Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Hoca parayı alır çeker gider, kimden sorabilirsin, o parayı yer içerler’ demişler.”

Tâhirî ağabey, diğer ağabeylere: “Bekir Efendiyi ifsad ediyorlar, hemen parayı alın, İstanbul’a götürün.” Diyor. Kendisi de İstanbul’a gidip, o meşhur Abdullah Cevdet vardı, onun matbaasında beş yüz adet Haşri Risalesi bastırıyorlar. Tanesi bir liraya geliyor. Tabi o zamanda beş yüz lira büyük para yani.

Hatta Abdullah Cevdet son sayfalar basılırken biz Haşre karşıyız diyor ve eliyle eziyor kâğıtları. Son yetmiş seksen tanesi öyle bozuk çıkmış. Bekir Berk ağabey onları bana göstermişti. O zaman en büyük gaye Haşri inkâr üzerineydi. Ehl-i küfür bunu iyi keşfetmiş, Haşri inkâr ettirince insanları istediği gibi elinde oynatabiliyor yani.

AHMET! SAİD HAYLİ CESURMUŞ DEĞİL Mİ?

Ben Üstad’ın sabah derslerine devam ederdim. Diğer derslerine okul olduğu için iştirak edemedim. Bir sabah eser okunuyordu. İngilizlerin Cebbar Kumandanına karşı ‘Tükürün zalimlerin hayâsız yüzüne’ diye cevap veren, Ankara’da Mustafa Kemal’e verilen cevap, Rusya’da cebbar komutana ayağa kalkmamak hadiseleri okunurken Üstad: “Ahmet! Said hayli cesurmuş değil mi?” dedi. “Evet, Üstad’ım” dedim. “Bu cesarete karşı onlar Risale-i Nur’u hissetmişler, çekinmişler; Said de Risale-i Nur hesabına konuşmuş ve şimdi de Risale-i Nur hesabına kavgâ ediyorum” dedi Üstad.

1962’DE İSTANBUL YÜKSEK İSLAM ENSTİTÜSÜ’NE DEVAM ETTİM.

İmam Hatip Okulu’nu bitirince 1962’de İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü’ne devam ettim. Yüksek İslam Enstitüsü’nü bitiremedim, 1964’de ayrıldım. Belgelenmiş oldum. Yüksek İslam Enstitüsü’ne kayıt olurken, dokuz bin lira yatılı parası vardı. Halil Yürür Ağabey benim velim oldu, bana kefil oldu. Okuldan ayrılınca, bu paranın - Ecevit affı ile faizleri kalkınca- asıl miktarı olan 3.295 lirayı yatırdım ben.

Arapçayı da öğrenmek istiyordum. Bunun için Şam’a gittim. Şam’da üç ay kaldım. Bu arada faaliyetlerim bulunuyordu. Şam’dan sonra tekrar İstanbul’a Zübeyir ağabeyin yanına döndüm. O da beni Ankara’ya gönderdi. Ankara/Cebeci’de Dr. Mehmet Akay’la yedi-sekiz ay beraber kaldım. Tekrar İstanbul’a döndüm, Zübeyir ağabeyin yanında epey kaldım. Eyüp Ekmekçi ile beraberdik. Zübeyir ağabey: “Kim Risale-i Nur’u çok okursa, Risale-i Nur’a o vâkıf olur” derdi. Risale-i Nur’u devamlı okuyan kazanır.

TEKSİR KOLONUN YÖNÜNÜ RUSYA’YA, ÇİN’E, JAPONYA’YA ÇEVİRİN

Bir gece İstanbul Zeyrek’te teksir yapıyoruz. Teksir kolu malum elle çevriliyor. Halil Yürür baş mimarımızdı, bizler hizmetçisiydik yani. Çok güzel teksir çıkarırdı o. Zübeyir Ağabey Halil Yürür’e demiş ki: “Kardeşim, sen böyle teksir kolunu çevirdikçe o çıkan nur sayfalarından fıskıran haleler, ışınlar; cisimler hiç mani olmadan her şeye nüfuz eder. Teksir ederken teksirin kolunu Rusya’ya, Çin’e, Japonya’ya çevirin.” Halil Ağabey teksir yaparken bize hem bunu anlatıyor, hem de teksir makinesinin yönünü çeviriyordu.

Zübeyir Ağabey: “Bu nurlar basılıp çıkıp satıldığı zaman İstanbul’un bahar çiçekleri açıyor. O çiçekleri arılar keşif kolu olarak tespit ediyorlar, kovana işaret veriyorlar, sabah arılar kalktığında doğru bahar çiçeklerinin olduğu yere gidip orada tozlaşma yapıyorlar, o tozlaşmalar Kur’anın ballı ve Nurlu meyveleridir. Kur’an bahçesi, İslam bahçesine çevriliyor.” Diyordu.

Hendek Muharebesinde hendek kazılırken Selman-ı Farisi güçlü kuvvetli imiş. Bir taşa rast geliniyor, kazma kürek işlemez olmuş. Peygamber Efendimize (a.s.v.) haber veriliyor. Efendimiz, Bismillah deyip taşa vurduğu zaman taştan bir ışık parlıyor, İran’ın sonu; bir daha vurduğu zaman Bizans; Hindistan... Bunun gibi işte...

1982’DE İSTANBUL’DAN ANTEP’E TAŞINDIM

1982’de İstanbul’dan Antep’e geldim. Eşim Anteplidir. Gaziantep’te Vakıflar Müdürlüğünde çalıştım. Sonra tayinim Bitlis Vakıflar Müdürlüğüne çıktı. İstifa ettim, 1999 yılında emekli oldum. Yüksek şekerden dolayı gözler gitti. Altı kere ameliyat oldum, iyi netice alamadık, kader böyleymiş.